

Mariken Hoving: 'In de diepte' Uitgeverij Elikser, Leeuwarden 2015. ISBN 9789089547408 (Alvleesklierkanker/Uitzaaiingen/Professional als patiënt/ ED) Zie ook: www.elikser.nl

Soort boek/Ziekte:

Flaptekst: "Je wordt twee jaar. Je kunt dat ook al zeggen. Je kunt zoveel zeggen. En begrijpt zoveel. Dat mama naar het ziekenhuis moet. En dat dit is omdat mama buikpijn heeft. Je legt je handje op mijn voorhoofd en zegt: "Beetje warm, tempen." Dat voelt heel verkeerd. Dus we geven er weer een positieve draai aan. "Mama is weer thuis, mama is goed."

Boek van 86 pagina's waarin gezondheidszorgpsychologe Mariken Hoving beschrijft hoe bij haar, na enige omzwervingen alvleesklierkanker werd ontdekt met uitzaaiingen in lever en lymfeklieren. Ze is dan net moeder van een dochtertje geworden. Ze ondergaat operaties, maar na een halfjaar blijken er nieuwe uitzaaiingen te zijn die niet meer weg te halen zijn. Ze krijgt chemomedicatie in studieverband. Ze besluit om meerdere redenen dit boek te schrijven, ook voor Isis opdat die erover kan lezen als zij er niet meer is.

Flaptekst: 'Mariken Hoving is 33 als bij haar een zeldzame vorm van kanker wordt geconstateerd. Ze is net bevallen van haar dochtertje Isis en haar wereld stort in. Er zijn maar een paar mensen in Nederland die deze ziekte hebben. En 27 vrouwen over de hele wereld sinds 1945 waarbij de ziekte zich openbaarde tijdens of net na de zwangerschap. Ze ondergaat een zware buikoperatie, maar na een halfjaar laat een scan opnieuw uitzaaiingen zien in de pancreas, lever en verschillende lymfeklieren. Het is teruggekomen en niet meer operabel. In dit boek beschrijft ze, op heldere, eerlijke en aangrijpende wijze wat dat voor haar en haar gezin betekent.'

Citaten:

Pag.10-11: 'Ondertussen ben ik 34 jaar. Ik leef nog. Er zijn zoveel dingen waar ik mee geconfronteerd word nu ik ziek ben. (...)Ik merk dat veel mensen het moeilijk vinden op mij te reageren nu ik ziek ben. Ze negeren me in de supermarkt, durven het niet over het onderwerp kanker te hebben of zijn duidelijk opgelucht als het onderwerp weer verschuift naar dagelijkse beslommeringen.

Ik heb behoefte om op te schrijven hoe ik het ervaar om dit proces mee te maken. Wat ik tegenkom. Ik te laten zien dat het rauw is en hard. Geen boek met levens veranderende inzichten, maar recht uit het hart, met banale feiten en wrange bespiegelingen. Zodat mensen die niet ziek zijn het misschien beter begrijpen. Zodat mensen die ook ziek zijn misschien herkenning vinden. En zodat Isis hierover kan lezen als ze ouder is en ik het zelf niet meer kan vertellen.'

Pag.29: 'Ik wilde het goed achterlaten voor jullie. Daarom regelde ik dat Jos en ik bij de burgerlijke stand met spoed konden trouwen, een week voor de operatie.'